

Ik ben Vos en ik heb honger.
Ik hou van kippen en van eieren.

Het meest van eieren eigenlijk, want die fladderen en kakelen niet. En ze lopen ook niet weg. Maar waar ik eerder woonde, zijn alle kippen op en daardoor waren er ook geen eieren meer.

Ik heb daar dus
iets van geleerd:

Vreet niet alle kippen op
als je straks nog eieren wil eten.

Zie je, ik ben slim. Ik leer.

Ik heb ondertussen ook geleerd dat ik op zoek moet naar mensen.
Want waar mensen wonen, is altijd wel wat te eten te vinden.
En ik heb ook geleerd om aan niemand te vertellen waar ik mijn eten vind.

Vroeger, toen ik nog klein was,
moest ik mijn eten delen met mijn broertjes en zusjes.

Ik weet niet of jij een broertje hebt? Misschien een zusje? Of kom je uit een nest met van alles door elkaar? En hoe dat dan gaat tijdens het eten? Kruipen ze ook over je om de eerste te zijn? Gaan ze ook met hun billen op je gezicht liggen? Duwen ze hun poten in je ogen?

Die van mij deden dat wel! Elke keer opnieuw.
Dat wil ik niet meer. Daarom reis ik alleen
en vertel ik niemand waar ik mijn eten vind!

Dus als je in mijn buurt wil blijven, wil ik dat je belooft dat je aan niemand verklapt waar ze dit huis kunnen vinden. Ik woon hier nu al een tijdje en nooit eerder had ik het zo naar mijn zin.

Zie je dat raam daar?
Dat is mijn lievelingsplekje.

Niet alleen verschijnt daar heel vaak het allerlekkerste eten, ik zit er ook op de eerste rij voor de verhalen.

Het mensenwifje dat in dit huis woont, heeft een dik verhalenboek. Dat neemt ze elke avond op schoot wanneer ze voorleest aan haar welpjes.

Dan roept ze: **'KINDEREN! ETENSTIJD!'**

En dan weet ik dat het veilig is om uit mijn schuilplaats te komen. De welpjes krijgen eten en worden gewassen en daar zijn ze allemaal heel druk mee. Er is dan niemand die de tuin in de gaten houdt.

Etenstijd is voor mij dus het perfecte moment om mijn muizendieet aan te vullen met wat zoete bessen, om enkele eieren te roven of een pasteitje van de vensterbank te wippen, recht mijn hongerige maag in. Daarna verschuil ik mij dicht bij het open raam. Het mensenwifje vertelt namelijk graag dierenverhalen.

En daar wringt
het schoentje.

Verhalenvertellers maken van mijn soort
altijd een

SCHURK.

Je weet wel:

een oplichter, een dief, een schavuit.

De SLECHTERIK dus.

Maar ze vertellen nooit eens hoe het echt is om gewoon vos te zijn.

Nu ja,
je kunt je niet inbeelden
wat het mensenwijfje gisteren vertelde
over de drie biggetjes en de wolf.

Ik k n die wolf.

Je gelooft toch echt niet dat hij eerst de moeite
zou doen om die huisjes omver te blazen?
Die heeft zo'n grote muil. Hij hapt zo'n onnozel
biggetje meteen op, met huis en al!

Trouwens, die biggetjes ken ik ook. Die zijn z  lui.

Zij komen heus hun modderbad niet uit om een huis te bouwen!

Het is maar goed
dat ik in de buurt blijf
om die verhalen
wat bij te sturen,
indien nodig.

Het mensenwifje en haar welpjes kunnen mij maar beter dankbaar zijn.
Wie weet wat voor onzin ze zich anders nog zouden laten wijsmaken!

Trouwens, een praktisch vraagje.
De kippen hier kan ik niet opvreten,
je weet wel, vanwege de eieren.

Maar heb jij soms wat kippen te veel thuis?
Of een lastige haan waar je van af wilt?
Ik help je graag uit de nood!
Geef mij anders straks je adres even door.

Nu moet ik mijn oren spitsen.
De welpjes zijn gewassen,
het is **VERHALENTIJD!**